ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΝΤΥΠΟΝ

ΜΙΑ ΚΩΜΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ο γιλάζιο ἐξπρὲς χανόταν μέσα στὴ νύχτα μ' ἕνα ρυθμικὸ θόρυβο τῶν τροχῶν του. Πίσω ἀπὸ τὰ χοντρὰ κρύσταλλα περνοῦσαν παράξενες σκιὲς δέντρων, λευκοὶ συνοικισμοί, ὥμορφες γιρλάντες ἀπὸ ἠλεκτρικὰ φῶτα. Ἡ νύχτα εἶχε γίνει παράδοξη, μυστηριώδης. Κι' ζώστόσο κανεὶς μέσα στὸ τραῖνο τῶν ἑκατομμυριούχων δὲν καταλάβαινε τὴν ὠμορφιά της. Στὸ σαλόνι τῆς πρώτης θέσεως οἱ ἐπιβάτες εἶχαν συγκεντρωθῆ στὰ τραπεζάκια τοῦ μπρίτζ. Στὶς κλινάμαξες πάλι μερικοὶ ἀρθριτικοὶ γέροι ροχάλιζαν μακαρίως κι' οἱ ὑπάλληλοι τοῦ σιδηροδρόμου χασμουριόντουσαν ἀπὸ τὴν ἀνία. Σὲ κανενὸς τὸ πρόσωπο δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνη κανεὶς τὴ χαρά του ποὺ ταξίδευε πρὸς τὶς ὥμορφες πλὰζ τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς. Ὅλοι εἶχαν κάνει χίλιες φορὲς αὐτὸ τὸ ταξίδι κι' ὅλοι τους ἤξεραν ὅτι κι' ἐκεῖ μέσα στὰ κατάφωτα ξενοδοχεῖα τοὺς περίμενε πάλι τὸ ἀπαίσιο φάσμα τῆς μονοτονίας. Τὴν ἴδια στενοχώρια ἔνοιωθε κι' ἡ πεντάμορφη Λίλιαν, ἡ νεαρὴ γυναῖκα τοῦ Γάλλου τραπεζίτη Ζώρζ Κασιέ. Εἶχε κάνει τὸ γῦρο τοῦ κόσμου, εἶχε δοκιμάσει τὶς πιὸ δραματικὲς περιπέτειες καὶ τώρα πήγαινε στὴν Κυανῆ Ἀκτὴ, ἐγκαταλείποντας τὰ δυὸ παιδιά της στὶς φροντίδες τῆς γκουβερνάντας τους.

Ἄ, ἦτον μεγάλο βάσανο αὐτὰ τὰ παιδιά! Τὴν ἔκαναν νὰ γίνεται μεγαλύτερη κατὰ δέκα χρόνια καὶ νὰ χάνη τὴν περισσότερη γοητεία της. Μιὰ μητέρα εἶνε πάντα ἀξιοσέβαστη. Κι' ἐκείνη πληγωνόταν κατάκαρδα ποὺ οἱ θαυμασταί της τὸ καταλάβαιναν αὐτὸ καὶ τῆς φερνόντουσαν μὲ μεγάλη εὐγένεια. Γι' αὐτὸ ἀπέφευγε τὰ παιδιά της. Τὸν καιρὸ ποὺ ἔμενε στὸ Παρίσι μόλις θυσίαζε λίγες ὧρες γιὰ νὰ τὰ δῆ καὶ νὰ τοὺς μιλήση. Ἔπειτα πάλι τὰ ξεχνοῦσε στὴ μανία τῶν ταξιδιῶν. Γύριζε μόνη της τὸν κόσμο, γιατὶ ὁ σύζυγός της ἦταν χαμένος μέσα στοὺς ἀριθμοὺς καὶ στὶς ἀξίες τοῦ χρηματιστηρίου. Ποτὲ δὲν τῆς εἶχε πῆ μιὰ τρυφερὴ λέξι καὶ τὰ παιδιά της εἶχαν δῆ τὸ φῶς τῆς μέρας χωρὶς κι' ἐκείνη νὰ τὸ καταλάβῃ!

Καὶ νὰ τώρα ποὺ βρισκόταν πάλι στὸ γαλάζιο ἐξπρὲς φεύγοντας μακρυὰ ἀπὸ τὴν κοσμόπολι πρὸς τὴν Κυανῆ Ἀκτή.

Ἡ Λίλιαν, γιὰ νὰ σκοτώση τὴν ὥρα της, ἀνοιξε ἕνα περιοδικὸ καὶ ἄρχισε νὰ κυττάη τὶς φωτογραφίες. Ξαφνικὰ ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ τρόμου. Ἐκεῖ σὲ μιὰ σελίδα του ἦταν ἡ φωτογραφία ἑνὸς κομψοῦ νέου καὶ κάτω ὑπῆρχαν τὰ ἑξῆς λόγια: ***«Ὁ διάσημος λωποδύτης Ἐμὶλ Σουλιὲ, ὁ ὁποῖος συνελήφθη στὸ «Γκράν Ὀτὲλ» τὴν ὥρα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ λησταύση μιὰ πλουσία Ἀμερικανίδα.»*** δίπλα δὲ ἀκριβῶς ὑπῆρχε ἡ φωτογραφία ἑνὸς ἀληθινὰ ἐγκληματικοῦ τύπου μὲ τὶς ἀκόλουθες λέξεις: ***«Ὁ ἐκκεντρικὸς βαρῶνος Πιὲρ ντὲ Βαλμὸν ὁ ὁποῖος νίκησε ἀκόμη μιὰ φορὰ στὸ διαγωνισμὸ παραξενιᾶς τοῦ Τζόκεϋ Κλάμπ!»***

Ἡ ὄμορφη Λίλιαν ἔμεινε σκεφτικὴ γιατὶ θυμόταν πολὺ καλὰ ὅτι εἶχε συναντήσει αὐτὸν τὸν λωποδύτη. Ναί, δὲν τῆς ἦταν ἄγνωστη αὐτὴ ἡ φυσιογνωμία. Ἀλλὰ ποῦ; Σὲ ποιὸ μέρος. Καὶ ξαφνικὰ θυμήθηκε. Τὸν εἶχε δῆ στὸ σταθμό, ἐκεῖ στὴν ἀποβάθρα, τὴν ὥρα ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ πάρη τὸ ἐξπρές. Ἡ Λίλιαν ἀνατρίχιασε... Ἡ σκέψι ὅτι μποροῦσε νὰ ταξιδεύη μαζὺ τους ἕνας διάσημος λωποδύτης ποὺ εἶχε δραπετεύσει πρὶν ἀκόμη νὰ τὸν κλείσουν στὴ φυλακὴ τὴν ἔκανε ν' ἀνατριχιάζη. Ἀσυναίσθητα ἄνοιξε τὴ βαλίτσα της, πῆρε ἀπὸ μέσα τὸ μικρὸ πιστόλι της καὶ τὸ ἔκρυψε στὴν τσέπη τοῦ ταξιδιωτικοῦ φορέματός της. Τώρα ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό της πιὸ ἀσφαλισμένο. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάση... Γιὰ τὰ διασκεδάση αὐτὴ τὴ σκέψι της, θέλησε νὰ κάνη μιὰ βόλτα ὥς τὸ σαλόνι. Μόλις ὅμως πάτησε τὸ πόδι της σ' αὐτὸ μαρμάρωσε. Στὴ γωνιὰ τοῦ σαλονιοῦ εἶχε ἀντικρύσει τὸν διάσημο λωποδύτη νὰ συζητάη μὲ δυὸ ὄμορφες κυρίες κι' ἕναν ἡλικιωμένο κύριο. Ἦταν τόσο ἥσυχος, ὥστε νόμιζε κανεὶς ὅτι εἶχε ἀναπαυμένη τὴ συνείδησί του. Ἡ Λίλιαν σκέφτηκε τότε, ὅτι ὅλοι οἱ μεγάλοι ἀπατεῶνες ἔχουν ἀρκετὸ θράσος ὥστε νὰ μποροῦν νὰ κρύβονται. Μὰ αὐτὸς ὁ Ἐμὶλ Σουλιὲ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ξεγελάση. Τὸν ἤξερε πολὺ καλά. Καὶ περίεργη νὰ δῆ τὶ θὰ ἔκανε ὁ διάσημος λωποδύτης κάθησε στὸ διπλανὸ τραπέζι καὶ κάρφωσε τὸ βλέμμα της ἐπάνω του.

Στὴν ἀρχὴ ὁ λωποδύτης δὲν τὴν πρόσεξε ἀφωσιωμένος στὴ συζήτησί του. Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ λίγο, μαγνητισμένος ἀπὸ τὸ βλέμμα της, σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ τῆς ἔρριξε μιὰ ἐρωτηματικὴ ματιά.

— Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ γυναῖκα ποὺ μὲ κυττάζει τόσο ἐπίμονα; Σκέφτηκε. Μήπως τὴν ἔχω φλερτάρει;

Καὶ ἄρχισε κι' αὐτὸς νὰ τὴν παρακολουθῆ μὲ τὸ βλέμμα του. Αὐτὸ τὸ παιγνίδι κράτησε λίγη ὥρα. Ξαφνικὰ ὁ λωποδύτης σηκώθηκε ἀποφασιστικά, πλησίασε στὸ τραπέζι τῆς ὄμορφης Λίλιαν κι' ὑποκλίθηκε μ' εὐγένεια.

— Ἐπιτρέψατέ μου ν' αὐτοσυστηθῶ, τῆς εἶπε. Εἶμαι ὁ βαρῶνος Πιὲρ ντὲ Βαλμόν.

Ἐκείνη ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα ἀπὸ τὴν κατάπληξί της. Αὐτὸ ἦταν ἀφάνταστο. Ἕνας κοινὸς λωποδύτης τοῦ ὁποίου ἡ φωτογραφία κυκλοφοροῦσε σ' ὅλες τὶς ἐφημερίδες εἶχε τὴν τόλμη νὰ παρουσιάζεται γιὰ βαρῶνος! Ὡστόσο ὁ Πιὲρ ντὲ Βαλμὸν ἦταν πολὺ συμπαθητικός. Τῆς μιλοῦσε μὲ θάρρος, τῆς ἔλεγε ἕνα σωρὸ ἔξυπνα πράγματα, τῆς διηγεῖτο ὄμορφες ἱστορίες καὶ τὴν ἔκανε νὰ μὴ κουράζεται ἀπὸ τὴ συντροφιά του.

— Τὶ κρῖμα, σκεφτόταν, ἕνας τόσο χαριτωμένος νέος νὰ εἶνε λωποδύτης. Ἀσφαλῶς πρέπει νὰ παρεσύρθη στὸ ἔγκλημα.

Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ τοῦ εἶπε μὲ περιέργεια.

— Ἀλήθεια, πῶς περνᾶτε τὸν καιρό σας;

Ὁ βαρῶνος ἔκανε μιὰ ἀόριστη χειρονομία καὶ τῆς ἀπάντησε:

— Ταξιδεύω ἀπὸ τὸ Παρίσι ὡς τὴν Κυανῆ Ἀκτὴ καὶ κάνω τρέλλες.

— Καὶ δὲν φοβᾶσθε τὴν ἀστυνομία; Τοῦ εἶπε διστακτικὰ ἡ Λίλιαν.

— Τὴν ἀστυνομία; ἔκανε μὲ ἀπορία ὁ βαρῶνος. Τὶ σχέσι ἔχει μὲ μένα ἡ ἀστυνομία;

Μὰ ξαφνικὰ θυμήθηκε κάτι κι' ἄρχισε νὰ γελάη. Ἡ Λίλιαν πειραγμένη ζάρωσε τὰ φρύδια της.

— Θὰ εἶνε τρομερό, σκέφθηκε, ἂν αὐτὸς ὁ λωποδύτης διασκεδάζει μαζύ μου. Πρέπει νὰ τοῦ δώσω ἕνα καλὸ μάθημα.

Καὶ δίχως νὰ διστάση ἔσκυψε καὶ τοῦ εἶπε χαμηλοφώνως:

— Ἄκουσε Ἐμὶλ Σουλιέ. Καλὰ θὰ κάνης ν' ἀφήσης τ' ἀστεῖα καὶ νὰ πάψης νὰ διασκεδάζης μαζύ μου. Ξέρω ποιὸς εἶσαι καὶ γιατὶ δουλειὰ βρίσκεσαι αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸ τραῖνο τῶν ἑκατομμυριούχων. Μὰ σὲ εἰδοποιῶ ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ τέλειωσαν τὰ ψέμματα. Θὰ σὲ παραδώσω στὴν ἀστυνομία.

Ὁ βαρῶνος δὲν θύμωσε καθόλου.

— Εἶμαι βέβαιος, τῆς εἶπε ἀτάραχος, ὅτι θὰ ἔχετε στὴν τσέπη σας ἕνα φιλντισένιο πιστόλι, τοῦ ὁποίου ἡ σφαῖρες εἶνε μικρὲς μὰ μποροῦν νὰ σὲ τρυπήσουν μιὰ χαρά. Θὰ κάτσω λοιπὸν ἥσυχος καὶ θὰ ὑποταχθῶ στὴ διαταγή σας. Μὰ σᾶς παρακαλῶ νὰ μ' ἀφήσετε πρῶτα νὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορία μου. Ὀδηγήστε με καλύτερα στὸ κουπέ σας. Ἐκεῖ θὰ ἤμαστε ἥσυχοι.

Ἡ Λίλιαν δίστασε. Μὰ ἦταν τολμηρὴ γυναῖκα. Γι' αὐτὸ, ὕστερ' ἀπὸ λίγη σκέψι, τὸν ὡδήγησε στὸ διαμέρισμά της. Ἐκεῖ ὁ βαρῶνος ἄρχισε νὰ τῆς λέη μιὰ τόσο δραματικὴ ἱστορία, ὥστε ἡ Λίλιαν δάκρυσε ἀπὸ τὴ συγκίνησί της. Στὴν ἀρχὴ τῆς μίλησε γιὰ τὰ παιδικὰ χρόνια του, γιὰ τὶς πρῶτες κακὲς γνωριμίες του, γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον παρεσύρθη στὸν ὑπόκοσμο. Ἔπειτα τῆς ἀφηγήθηκε διάφορες περιπέτειές του ποὺ τὴν ἔκαναν νὰ κρέμεται ἀπὸ τὰ χείλη του.

Ἡ νύχτα πέρασε χωρὶς κανεὶς τους νὰ τὴν καταλάβῃ. Δυὸ τρεῖς φορὲς ποὺ ἦρθε ὁ εἰσπράκτωρ τοῦ σιδηροδρόμου γιὰ νὰ τοὺς τρυπήση τὸ εἰσιτήριο τοὺς βρῆκε τὸν ἕνα κοντὰ στὸν ἄλλο νὰ συζητοῦν μὲ τρυφερότητα. Ἡ Λίλιαν δὲν σκεφτόταν πειὰ νὰ παραδώση τὸν λωποδύτη στὴν ἀστυνομία. Ὄχι, θὰ τὸν ἄφινε νὰ ζήση ἐλεύθερος κι' ἂς εὕρισκε ἀπὸ ἄλλον τὸ κακό. Ἡ Λίλιαν, δὲν μποροῦσε νὰ κρύψη τὴν συμπάθειά της γιὰ τὸν ψευτοβαρῶνο. Γι' αὐτὸ μόλις ἔφτασαν στὶς Κάννες τοῦ δήλωσε:

— Καλὰ θὰ κάνης νὰ τὸ σκάσης ἀπὸ δῶ πέρα, ὅπου ἡ ἀστυνομία δὲν εἶνε καὶ τόσο αὐστηρή. Ἐμπρός, γρήγορα νὰ μὴ σ' ἀνακαλύψουν. Μὰ ὁ λωποδύτης φαίνεται ὅτι ἦταν πολὺ τολμηρὸς γιατὶ τῆς ἀπάντησε μὲ ψυχραιμία:

—Δὲν πρόκειται νὰ φύγω πειὰ ἀπὸ κοντά σου. Ἀρκετὰ ἔπαιξα αὐτὴν τὴν κωμωδία. Πρέπει νὰ σοῦ ὁμολογήσω ὅτι ἀπὸ ἕνα διασκεδαστικὸ τυπογραφικὸ λάθος μπῆκαν κάτω ἀπὸ τὴ φωτογραφία μου τὰ λόγια ποὺ ἔπρεπε νὰ γραφοῦν κάτω ἀπὸ τὴ φωτογραφία τοῦ λωποδύτη. Εἶμαι πράγματι, ὁ βαρῶνος ντὲ Βαλμόν... Ὁρίστε τὸ διαβατήριό μου. Καὶ γελῶντας ἔκανε νὰ τὴν ἀγκαλιάση. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ Λίλιαν τινάχθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της καὶ κρεμάσθηκε ἀπὸ τὸ κουδοῦνι τοῦ κινδύνου. Τὸ γαλάζιο ἐξπρὲς συγκλονίσηκε καὶ σταμάτησε ἀπότομα. Ὅλος ὁ κόσμος εἶχε ἀναστατωθῆ. Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ σιδηροδρόμου κι' οἱ ἀστυνομικοὶ ἔτρεξαν στὸ κουπὲ της νὰ δοῦν τὶ συμβαίνει.

— Ἀπαλλάξτε με ἀπ' αὐτὸν τὸν ἠλίθιο! τοὺς εἶπε μ' ἀδιαφορία.

Κι' ὕστερα, ἀνάβοντας ἕνα τσιγάρο, πέταξε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο τὸ περιοδικὸ ποὺ τὴν εἶχε κάνει νὰ μπλέξη σὲ μιὰ τόσο κωμικὴ περιπέτεια.

ΑΝΤΡΕ ΝΤΥΠΟΝ